

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Αριθμός Απόφασης
3183 /2022

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από τους Δικαστές Μαρία Τσοπάνη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Ελένη Αργυροπούλου, Πρωτοδίκη, Γεώργιο Μποτώνη, Πρωτοδίκη-Εισηγητή και από τον Γραμματέα Γεώργιο Καζάκο.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 17 Φεβρουαρίου 2022, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: του , κατοίκου ,
, με ΑΦΜ , ο οποίος προκάτεθεσε προτάσεις διά του πληρεξουσίου δικηγόρου του Βίκτωρα Τσιαφούτη, δυνάμει του από 26-3-2018 πληρεξουσίου, ο οποίος παραστάθηκε στο ακροατήριο.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Της ανώνυμης ασφαλιστικής εταιρίας με την επωνυμία

, που εδρεύει στην , νομίμως εκπροσωπούμενης, με ΑΦΜ , η οποία προκάτεθεσε προτάσεις διά του πληρεξουσίου δικηγόρου της , δυνάμει του υπ' αρ. συμβολαιογραφικού πληρεξουσίου του συμβολαιογράφου Αθηνών και δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από αγωγή του, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με και προσδιορίστηκε για να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, κατά την οποία γράφτηκε στο πινάκιο, εκφωνήθηκε κατά τη σειρά της σε αυτό και συζητήθηκε.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Ι. Από το άρθρο 904 ΑΚ που ορίζει ότι όποιος έγινε πλουσιότερος χωρίς νόμιμη αιτία από την περιουσία ή με ζημία άλλου έχει υποχρέωση να αποδώσει την ωφέλεια, προκύπτει ότι στοιχείο του πραγματικού κάθε απαίτησης αδικαιολογήτου πλουτισμού είναι, εκτός άλλων, και η ανυπαρξία ή το ελάττωμα της αιτίας (σύμβασης, αδικοπραξίας) βάσει της οποίας έγινε η περιουσιακή μετακίνηση, από την οποία προήλθε ο πλουτισμός του λήπτη, όπου δε τέτοια ελαττωματικότητα δεν υφίσταται, απαίτηση αδικαιολογήτου πλουτισμού δεν στοιχειοθετείται. Έτσι η «επικουρικότητα» δεν αποτελεί πρόσθετη προϋπόθεση, εγγενή στη φύση των απαιτήσεων αδικαιολογήτου πλουτισμού. Απορρέει απλώς από το ως άνω στοιχείο της βάσης των απαιτήσεων του αδικαιολογήτου πλουτισμού, που συνίσταται ακριβώς στην έλλειψη αξίωσης (αγωγής) από την αιτία. Η ανυπαρξία ή ελαττωματικότητα της αιτίας, για την οποία έγινε η περιουσιακή μετακίνηση, ανάγεται στο νόμο βάσιμο κατά το ουσιαστικό δίκαιο, απαιτείται δε ανεξάρτητα από το αν η απαίτηση του αδικαιολογήτου πλουτισμού ασκείται (δικονομικώς) κυρίως ή επικουρικώς. Η από το άρθρο 904 ΑΚ αγωγή του αδικαιολογήτου πλουτισμού, είναι επιβοηθητικής φύσεως και μπορεί να ασκηθεί μόνο όταν λείπουν οι προϋποθέσεις της αγωγής από τη σύμβαση ή την αδικοπραξία, εκτός αν θεμελιώνεται σε πραγματικά περιστατικά διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα στα οποία στηρίζεται η αγωγή από τη σύμβαση ή την αδικοπραξία (ΑΠ 712/2001 ΕλλΔνη 2002 .762, ΑΠ 440/2000 ΕλλΔνη 41 .628, ΑΠ 673/1999, ΕλλΔνη 41 436). Η αγωγή του αδικαιολογήτου πλουτισμού δεν δίδεται μαζί και παράλληλα με την αγωγή από τη σύμβαση, όταν και οι δύο αυτές αγωγές στηρίζονται στα ίδια πραγματικά περιστατικά. Έτσι εφόσον η σχέση από την οποία μπορεί να προέλθει πλουτισμός στηρίζεται σε έγκυρη σύμβαση, οι διατάξεις του αδικαιολογήτου πλουτισμού δεν εφαρμόζονται, γιατί η περιουσιακή διαφορά που αποτελεί τον πλουτισμό οφείλεται κατά τη σύμβαση, δηλαδή σε νόμιμα αίτια (βλ. ΟΛΑΠ 22/2003, αλλά και σε ΑΠ 859/2003, ΧρΙδ 4.278, ΑΠ 222/2003 ΕλλΔνη 45 σελ.475, ΑΠ 1802/2001, ΕλλΔνη 43 .1421, ΑΠ 1440/2000 ΕλλΔνη 42.731, ΑΠ 673/1999 ΕλλΔνη 41 .436, βλ. επίσης Σταθόπουλος σε ΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, Εισαγωγικές Παρατηρήσεις στα άρθρα 904-913, αριθ. 24 επ. και 33 επ. και άρθ. 904, αριθ. 27 επ., Στ. Μαθθία «Η έννοια της επικουρικότητας των

Handwritten marks at the bottom of the page, including a large checkmark and a circular mark.

απαιτήσεων του αδικαιολόγητου πλουτισμού και η επικουρικότητα της άσκησής τους» ΕΔνη 31, 497).

II. Σύμφωνα με το άρθρο 2§6 του ν.2251/1994 «περί προστασίας των καταναλωτών», όπως ο νόμος αυτός ισχύει, οι γενικοί όροι συναλλαγών (Γ.Ο.Σ), δηλαδή οι όροι που έχουν διατυπωθεί εκ των προτέρων για απροσδιόριστο αριθμό μελλοντικών συμβάσεων, απαγορεύονται και είναι άκυροι εάν έχουν ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων μερών εις βάρος του καταναλωτή. Ο καταχρηστικός χαρακτήρας τέτοιου γενικού όρου κρίνεται αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σύμβαση, ο σκοπός της, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψη της και όλες τις υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης από την οποία εξαρτάται. Περαιτέρω, εκτός από την ανωτέρω γενική ρήτρα για την καταχρηστικότητα των ΓΟΣ που συνεπάγονται διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας, στην § 7 του άρθρου 2 του ν.2251/1994 απαριθμούνται ενδεικτικώς και τριάντα δύο περιπτώσεις γενικών όρων που θεωρούνται άνευ ετέρου (per se) καταχρηστικοί, χωρίς ως προς αυτούς να ερευνάται η συνδρομή των προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας, αφού αυτοί θεωρούνται κατ' αμάχητο τεκμήριο ότι έχουν καταχρηστικό χαρακτήρα. Στις περιπτώσεις αυτές περιλαμβάνεται και η υπό το στοιχείο ια, σύμφωνα με την οποία, καταχρηστικοί είναι και εκείνοι οι όροι, που χωρίς σπουδαίο λόγο αφήνουν το τίμημα αόριστο και δεν επιτρέπουν τον προσδιορισμό του με κριτήρια ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα για τον καταναλωτή. Η σωρευτική εφαρμογή από το δικαστήριο των §§ 6 και 7 του άρθρου 2 του ν.2251/1994, επιβάλλεται και δεν αποκλείεται, καθώς η επίκληση του γενικού αξιολογικού κριτηρίου «της διατάραξης της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή» είναι δυνατό να έχει αξία και χρησιμότητα για την εξειδίκευση των αόριστων νομικών εννοιών και αόριστων αξιολογικών κριτηρίων που χρησιμοποιεί ο νομός στις επί μέρους περιπτώσεις του ενδεικτικού καταλόγου. Εξάλλου και οι περιγραφόμενες από το νόμο ειδικές περιπτώσεις, κατ' αμάχητο τεκμήριο, καταχρηστικότητας, αποτελούν ενδείκτες που καθοδηγούν στην ερμηνεία της γενικής ρήτρας και συγκεκριμένα της έννοιας της διατάραξης της συμβατικής ισορροπίας. Μεταξύ των καθοδηγητικών αρχών που συνάγονται από τις ειδικές αυτές περιπτώσεις είναι και η αρχή της διαφάνειας, η αρχή της απαγόρευσης της χωρίς λόγο ανάθεσης του προσδιορισμού

της παροχής ή των επι μέρους στοιχείων της στην απόλυτη κρίση του προμηθευτή, καθώς και η αρχή της απαγόρευσης της εκ των προτέρων, χωρίς σπουδαίο λόγο, δέσμευσης του καταναλωτή, να μην ασκήσει κατά τη λειτουργία και εξέλιξη της σύμβασης, νόμιμα δικαιώματα του έναντι του προμηθευτή. Ειδικότερα, σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας, η οποία ρητά διατυπώνεται και στο άρθρο 5 της Οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5.4.1993, οι Γ.Ο.Σ. πρέπει να είναι διατυπωμένοι με τρόπο σαφή και κατανοητό, ώστε ο καταναλωτής να είναι σε θέση να διαγνώσει εκ των προτέρων κρίσιμα στοιχεία ή μεγέθη της σύμβασης, όπως τη διάρκεια της και τα μεγέθη που περικλείονται στη βασική σχέση παροχής και αντιπαροχής. Η σχέση αυτή παροχής και αντιπαροχής, ενώ καταρχήν δεν λαμβάνεται υπόψη για την εκτίμηση του καταχρηστικού χαρακτήρα κάποιου Γ.Ο.Σ., εντούτοις, σύμφωνα και με το άρθρο 4§2 της Οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5.4.1993, ελέγχεται εάν ο σχετικός όρος δεν είναι διατυπωμένος κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, εάν δηλαδή έχει παραβιασθεί η αρχή της διαφάνειας (ΟΛΑΠ 15/2007 ΔΕΕ 2007.975, ΑΠ 1030/2001 ΔΕΕ 2001.1125, ΑΠ 296/2001 ΕλλΔνη 2001.1329, ΑΠ 1219/2001 ΔΕΕ 2001.2001, ΕφΑΘ 2386/2006 ΕλλΔνη 2006.1467, ΕφΑΘ 5253/2003 ΕΕμπΔ 2003.643). Κατά την έννοια των παραπάνω διατάξεων, οι οποίες ως προς τον έλεγχο των Γ.Ο.Σ. αποτελούν εξειδίκευση του γενικού κανόνα του άρθρου 281 ΑΚ με τα αναφερόμενα σε αυτές κριτήρια, για την κρίση της ακυρότητας ή μη ως καταχρηστικών των όρων αυτών λαμβάνεται υπόψη κατά κύριο λόγο το συμφέρον του καταναλωτή με συνεκτίμηση όμως της φύσης των αγαθών ή των υπηρεσιών που άφορα η σχετική σύμβαση, καθώς και του σκοπού της, πάντοτε δε στα πλαίσια επίτευξης σχετικής ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων μερών. Ως μέτρο ελέγχου της διατάραξης της ισορροπίας αυτής χρησιμεύει κάθε φορά το ενδοτικό δίκαιο που ισχύει για τη συγκεκριμένη σύμβαση. Τα συμφέροντα, η διατάραξη της ισορροπίας των οποίων εις βάρος του καταναλωτή μπορεί να χαρακτηρίσει ένα γενικό όρο άκυρο ως καταχρηστικό, πρέπει να είναι ουσιώδη, η διατάραξη δε αυτή πρέπει να είναι ιδιαίτερα σημαντική σύμφωνα με τις αρχές της καλής πίστης. Προς τούτο λαμβάνονται υπόψη τα συμφέροντα των συμβαλλομένων στη συγκεκριμένη σύμβαση μερών και εξετάζεται ποιο είναι το συμφέρον του προμηθευτή για διατήρηση του όρου που ελέγχεται και ποιο είναι εκείνο του καταναλωτή για κατάργηση του. Δηλαδή ερευνάται ποιες συνέπειες θα έχει η διατήρηση ή κατάργηση του όρου για κάθε πλευρά, πως θα μπορούσε κάθε μέρος να εμποδίσει την επέλευση του κινδύνου που θέλει να αποτρέψει ο συγκεκριμένος

7 6

32

3183

.....Φύλλο της υπ' αρ...../2022 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών-
Τακτική Διαδικασία-Τμήμα Ενοχικό

γενικός όρος και πως μπορεί κάθε μέρος να προστατευτεί από τις συνέπειες της επέλευσης του κινδύνου με δικές του ενέργειες (ΑΠ 430/2005 ΔΕΕ 2005. 460, ΕφΑΘ 2386/2006 ΕλλΔνη 2006. 1461). Εξάλλου, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 5§1 του συντάγματος, 200, 281, 297, 298 και 914 του ΑΚ, συνάγεται η γενική αρχή του δικαίου ότι κάθε πράξη ή παράλειψη που ζημιώνει, δημιουργεί υποχρέωση για αποζημίωση, εφόσον έγινε από πταίσμα εκείνου που προκάλεσε τη ζημιά, η δε πράξη ή παράλειψη έρχεται σε αντίθεση, όχι μόνο με συγκεκριμένο κανόνα δικαίου, αλλά και με το γενικότερο πνεύμα της έννομης τάξης που επιβάλλει την υποχρέωση να μην εξέρχεται κανείς με τις πράξεις του από τα όρια, που ορίζονται κάθε φορά από τα συναλλακτικά χρηστά ήθη. Στην αντίθετη περίπτωση δημιουργείται υποχρέωση αποζημίωσης (Εφ. ΑΘ.2386/2006 ΕλλΔνη 2006 1467 και εκεί παραπομπές σε νομολογία). Ειδικότερα, η αξίωση για επιδίκαση ηθικής βλάβης υπέρ καταναλωτή, διά της άσκησης εκ μέρους του, υπό την προαναφερόμενη ιδιότητα του, είναι νοητή δεδομένου ότι, σκοπός του δικαίου των γενικών όρων συναλλαγών του άρθρου 2 του ν.2251/1994, είναι, η προστασία όχι μόνο των γενικότερων συμφερόντων του καταναλωτικού κοινού, που αποτελεί το αντικείμενο της κατά το άρθρο 10§§ 16-20 του ν.2251/1994 συλλογικής αγωγής, μέσω των Ενώσεων Καταναλωτών, αλλά και των οικονομικών συμφερόντων του μεμονωμένου καταναλωτή ατομικά, δικαιουμένου εντεύθεν να επιδιώξει δικαστικά την προστασία του ατομικού συμφέροντος που προσβλήθηκε από την ύπαρξη καταχρηστικού γενικού όρου. Το δικαίωμα αυτό του καταναλωτή είναι άμεσο και προσωποπαγές και μπορεί να ασκηθεί ξεχωριστά και ανεξάρτητα από τη συλλογικής μορφής προστασία, η οποία του εξασφαλίζεται μέσα από τις καταναλωτικές οργανώσεις, δηλαδή τις Ενώσεις Καταναλωτών που συγκροτούνται ως σωματεία (άρθρο 10 του άνω νόμου) και ανεξάρτητα από το εάν αυτός έχει την ιδιότητα του μέλους της Ένωσης Καταναλωτών. Εναντία εκδοχή, κατά την οποία, στην επιδίωξη της σχετικής αξίωσης, νομιμοποιούνται, μόνον οι Ενώσεις Καταναλωτών του άρθρου 10§§ 1-2 Ν.2251/1994 θα ήταν πέραν από το νομοθετικό σκοπό των διατάξεων του άρθρου 2 του νόμου αυτού που διέπουν τους γενικούς όρους συναλλαγών και αντίθετη προς τον ειδικό προστατευτικό χαρακτήρα, που οι διατάξεις αυτές έχουν, καθώς και προς τις διατάξεις των §§ 1 & 2 του άρθρου 7 της Οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5.4.1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (Δημοσιευμένη στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών

Κοινοτήτων με αριθμό ..της ..1993 σελ. ..), οι οποίες ορίζουν ότι, "τα κράτη - μέλη μεριμνούν ώστε προς το συμφέρον των καταναλωτών καθώς και των ανταγωνιζομένων επαγγελματιών, να υπάρχουν τα κατάλληλα και αποτελεσματικά μέσα, προκειμένου να παύσει η χρησιμοποίηση των καταχρηστικών ρητρών στις συμβάσεις που συνάπτονται από έναν επαγγελματία με καταναλωτές. Τα μέσα αυτά περιλαμβάνουν διατάξεις που δίνουν σε άτομα ή οργανισμούς που έχουν, σύμφωνα, με την εθνική νομοθεσία, ορισθεί ως έχοντες το έννομο συμφέρον για την προστασία των καταναλωτών, τη δυνατότητα να προσφύγουν, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων ή διοικητικών οργάνων, τα οποία αποφαινόμενοι, για το εάν οι συμβατικές ρήτρες που έχουν συνταχθεί με σκοπό τη γενικευμένη χρήση, έχουν καταχρηστικό χαρακτήρα και εφαρμόζουν τα κατάλληλα και αποτελεσματικά μέσα, για να πάψει η χρησιμοποίηση των ρητρών αυτών. Ο χαρακτήρας αυτός επιβάλλει να μη ευνοούνται μονομερώς τα συμφέροντα του προμηθευτή και να παραμελούνται αντίστοιχα τα δικαιολογημένα συμφέροντα του αντισυμβαλλόμενου κατά κανόνα, σε μειονεκτική θέση, αφού αποδέχεται, συνήθως, χωρίς αντιρρήσεις, τους ΓΟΣ που θέτει ο προμηθευτής, άλλοτε διότι λόγω οικονομικής υπεροχής του προμηθευτή είναι ή αισθάνεται αδύναμος να προκαλέσει αλλαγές στους (προδιατυπωμένους) όρους "οικονομική κατωτερότητα" και άλλοτε διότι δεν διαθέτει τις αναγκαίες συναλλακτικές (και νομικές) γνώσεις για την κατανόηση των όρων «διανοητική κατωτερότητα» (Κωνσταντίνος Γαζετάς «Γενικοί Όροι Συναλλαγών, Δικαστική Προστασία, έκδοση 2001, σελ.58 και 198-199, Εφ ΑΘ.2386/2006 ΕλλΔνη 2006 1467). Εξάλλου, η αποδοχή ΓΟΣ εκ μέρους του καταναλωτή, με την ένταξη αυτού στη συναφθείσα σύμβαση δεν τον καθιστά έγκυρο, εφόσον ήταν άκυρος, διότι οι κανόνες για τον έλεγχο της καταχρηστικότητας ΓΟΣ, με βάση τα κριτήρια των παρ. 6 και 7 του άρθρου 2 Ν 2251/1994, είναι κανόνες αναγκαστικού δικαίου, από την εφαρμογή των οποίων δεν είναι δυνατή η συμβατική παραίτηση (άρθρο 3 ΑΚ, πρβλ. ΕφΑΘ 2057/2010, ΔΕΕ 2011, σ. 339) Επιπλέον, ο όρος αυτός απαγορεύεται να επιφέρει σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, όπως είναι ο ασφαλισμένος διαφορετικά είναι άκυρος ως καταχρηστικός. Πράγματι, εφόσον η εναγομένη (ασφαλιστική εταιρία) κάνοντας χρήση του ανωτέρω όρου, προέβαινε σε αναπροσαρμογές, οι οποίες υπερέβαιναν κατά πολύ τις αυξήσεις, όπως θα προσδιορίζονταν σύμφωνα με τα ποσοστά του αντίστοιχου Δείκτη τιμών καταναλωτή και των ειδικότερων υποδεικτών σχετικά με τις υπηρεσίες υγείας, με

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

2

42

3183

.....Φύλλο της υπ' αρ...../2022 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών-
Τακτική Διαδικασία-Τμήμα Ενοχικό

αποτελεσμα ο όρος αυτός να τυγχάνει άκυρος ως καταχρηστικός, καθώς επεφύλασσε στον προμηθευτή, εν προκειμένω στην εναγόμενη ασφαλιστική εταιρία το δικαίωμα μονομερούς τροποποιήσεως της σύμβασης της σύμβασης χωρίς ορισμένο και σπουδαίο λόγο και χωρίς σπουδαίο λόγο άφηνε το τίμημα, εν προκειμένω το ασφάλιστρο, αόριστο και δεν επέτρεπε τον καθορισμό του με κριτήρια ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα. Εξάλλου, απορριπτέος τυγχάνει ο ισχυρισμός ότι ο υποδείκτης υγείας είναι ακατάλληλος να χρησιμεύσει ως ερμηνευτικό κριτήριο για την κάλυψη του κενού σε περίπτωση ακυρότητας του εν λόγω όρου, αφενός διότι είναι ελλιπής καθώς λαμβάνει υπόψη κυρίως το ξενοδοχειακό κόστος (κόστος παραμονής στο νοσοκομείο) και όχι το κόστος των ιατρικών υπηρεσιών αφετέρου η εξέλιξη του μέσου κόστους νοσηλείας που επηρεάζεται από τα διαρκώς αυξανόμενα κόστη των παρεχόμενων ιατρικών υπηρεσιών και τη συχνότητα χρήσης της κάλυψης δεν μπορεί να συνδεθεί ασφαλώς με δείκτη, καθώς δεν υπάρχει στην Ελλάδα αξιόπιστος δείκτης υγείας και ειδικότερα νοσοκομειακής περίθαλψης, ώστε η εμπειρία της ασφαλιστικής επιχείρησης ως προς το συνολικό κόστος των αποζημιώσεων με το οποίο επιβαρύνεται κάθε έτος σε σχέση με τα ασφάλιστρα που εισέπραξε είναι η πιο συνήθης μέθοδος προσδιορισμού των αλλαγών των ασφαλίσεων. Εξάλλου, τα συμβαλλόμενα μέρη όμως συμφώνησαν στη δυνατότητα αναπροσαρμογής του ασφαλίστρου σε κάθε ετήσια επέτειο της σύμβασης, το κενό δε που προκύπτει στη σύμβαση από την ακυρότητα του όρου σχετικά με τη δυνατότητα της εναγομένης περί μονομερούς αυξήσεως του και συνεπώς ως προς το ύψος της αυξήσεως που θα επιβληθεί, πρέπει να συμπληρωθεί με ερμηνεία αυτής, σύμφωνα με τις αρχές της καλής πίστης, λαμβανομένων υπόψη των συναλλακτικών ηθών, κατά τις διατάξεις των άρθρων 173, 200 ΑΚ. Με βάση τις αρχές αυτές και ελλείψει άλλων κριτηρίων, προκύπτει ότι η βούληση των συμβαλλομένων, στα πλαίσια ελεύθερης διαπραγμάτευσης, είναι να γίνει η ετήσια αναπροσαρμογή των ασφαλίσεων νοσοκομειακής περίθαλψης, κατά το επίδικο με την αγωγή διάστημα, με βάση την μέση ετήσια μεταβολή του υποδείκτη «υγείας», ο οποίος υποδείκτης αποδίδει την μεταβολή του κόστους των υπηρεσιών υγείας του γενικού δείκτη τιμών καταναλωτή, όπως αυτός υπολογίζεται από την Γενική Γραμματεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας. [ΠΠΑ 1227/2016, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ].

Ο ενάγων εκθέτει μεταξύ άλλων ότι, έχει συνάψει με την εναγομένη το υπ' αρ. ασφαλιστήριο συμβόλαιο, με ασφαλισμένο τον ίδιο και έναρξη

ασφάλισης την και για τους λόγους που αναλυτικά εκθέτει στην αγωγή του, ζητεί να αναγνωριστεί η ακυρότητα του όρου 10.β του προσαρτήματος 10^α του υπ' αρ.

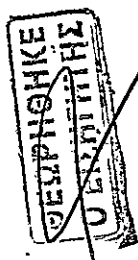
συμβολαίου που προβλέπει την κάλυψη ευρείας νοσοκομειακής περίθαλψης, να υποχρεωθεί η εναγομένη να υπολογίζει τις ετήσιες αναπροσαρμογές των ασφαλιστρών σύμφωνα με τις μεταβολές του υποδείκτη υγείας του προηγούμενου ημερολογιακού έτους, ν' αναγνωριστεί ότι το καθαρό ασφαλιστρο για την ασφαλιστική κάλυψη για την περίοδο απο έως

ανέρχεται στο ποσό των ευρώ, να υποχρεωθεί η εναγομένη να του καταβάλει το ποσό των ευρώ που αντιστοιχεί στο υπερβάλλον ποσό από αυτό που έπρεπε να πληρώσει τα δέκα τελευταία έτη δυνάμει του υποδείκτη υγείας, να κηρυχτεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί η εναγομένη στη δικαστική του δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή αρμόδια και παραδεκτά φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιου Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 18 παρ. 1, 22 και 215 επ. ΚΠολΔ), κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία και η αγωγή επιδόθηκε εντός προθεσμίας τριάντα (30) ημερών από την κατάθεσή της, κατ' άρθρο 215 παρ. 2 ΚΠολΔ (βλ. την υπ' αριθμ.

έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών), κατά την οποία έπρεπε να φέρεται προς συζήτηση η αγωγή, απορριπτομένου του ισχυρισμού της εναγομένης περί καθ' ύλην αναρμοδιότητας του παρόντος Δικαστηρίου για το λόγο ότι η υπόθεση υπάγεται στην εξαιρετική αρμοδιότητα του Μονομελούς Πρωτοδικείου (ΚΠολΔ 16 αρ. 9, τόσο ως ίσχυε, όπως και ως ισχύει μετά την τροποποίησή του από τον Ν. 4335/2015), καθώς εν προκειμένω σωρεύεται και μη αποτιμητή σε χρήμα διαφορά. Είναι ορισμένη, διότι περιέχει όλα τα απαραίτητα κατά το νόμο στοιχεία για τη νομική θεμελίωση και τη δικαστική της εκτίμηση (άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ), Ως εκ τούτου, οι περί του αντιθέτου ισχυρισμοί της εναγομένης, τυγχάνουν απορριπτέοι. Περαιτέρω, η αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις προαναφερθείσες διατάξεις των άρθρων 173, 200, 281, 361, 904, ΑΚ, 70 και 176, 907 ΚπολΔ, Ν. 2251/1994. Επομένως, η υπό κρίση αγωγή, κρίνεται νόμιμη και πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, ενώ έχει καταβληθεί και το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου (βλ. το υπ' αρ.

ο), ενώ επίσης έλαβε χώρα και έγγραφη ενημέρωση για δυνατότητα επίλυσης της διαφοράς

Handwritten signature or initials at the bottom left of the page.

Σ 2

3187

.....Φύλλο της υπ' αρ...../2022 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών-
Τακτική Διαδικασία-Τμήμα Ενοχικό

με διαμεσολάβηση, κατ' αρ. 3 του ν. 4640/2019 (βλ. το απο έγγραφο του ως
άνω πληρεξουσίου δικηγόρου του ενάγοντος).

Η εναγομένη με τις προτάσεις της αρνείται αιτιολογημένα την αγωγή.
Επιπρόσθετα, προέβαλε επικουρικά ένσταση παραγραφής, για το λόγο ότι οι αξιώσεις
του ενάγοντος σε σχέση τουλάχιστον με τις αναπροσαρμογές που εφαρμόστηκαν
μέχρι και εντός του έτους , έχουν υποπέσει στην πενταετή παραγραφή του άρθρ.
10 Ν 2496/1997, αλλά και του άρθρ. 937 ΑΚ υπό την εσφαλμένη εκδοχή ότι
προβάλλεται περί αδικοπραξίας ισχυρισμός. Ότι, με δεδομένο ότι οι αναπροσαρμογές
εφαρμόζονται κατά την επέτειο του ασφαλιστηρίου, ήτοι εν προκειμένω την
..... , η παραγραφή του άρθρ. 10 Ν 2496/1997 για όλες τις
αναπροσαρμογές μέχρι και της , άρχισε την και συμπληρώθηκε
την χωρίς μέχρι τότε να έχει καν κατατεθεί η αγωγή, η οποία
κατατέθηκε και επιδόθηκε την Ότι, ειδικά η παραγραφή
του άρθρ. 937 ΑΚ καταλαμβάνει και την αναπροσαρμογή του έτους , αφού
άρχισε την (επόμενη της ημερομηνίας οφειλής και πληρωμής)
και συμπληρώθηκε την χωρίς μέχρι τότε να έχει κατατεθεί η αγωγή. Ότι,
επιπλέον, ζήτησε σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρ. 148 ΚΠολΔ, να παραταθούν οι
προθεσμίες του άρθρ. 237 παρ. 1 και 2 ΚΠολΔ για διάστημα 30 ημερών η πρώτη
(237 παρ. 1) και 15, αντίστοιχα, ημερών η δεύτερη (237 παρ. 2), από τη δημοσίευση
της σχετικής απόφασης, έτσι ώστε η εναγόμενη και για την ισότητα των διαδίκων, να
λάβει ένορκες βεβαιώσεις και να της παρασχεθεί η δυνατότητα να οργανώσει ορθά
την υπεράσπιση της κατά της υπό κρίση αγωγής. Το αίτημα αυτό αλυσιτελώς
προβάλλεται στο παρόν στάδιο καθώς υπήρχε η δυνατότητα υποβολής του ενώπιον
του Προέδρου Υπηρεσίας για να δικαστεί κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών
μέτρων.

Από όλα τα έγγραφα, που νόμιμα προσκομίζουν μετ' επικλήσεως οι διάδικοι,
λαμβανομένων υπόψη είτε προς πλήρη απόδειξη είτε προς συναγωγή δικαστικών
τεκμηρίων, τις προσκομιζόμενες υπ' αρ. και
..... ένορκες βεβαιώσεις των
..... αντίστοιχα ενώπιον της συμβολαιογράφου Αθηνών
η πρώτη και του συμβολαιογράφου Αθηνών
η δεύτερη και η τρίτη, καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας,

τα οποία λαμβάνονται αυτεπαγγέλτως υπόψη (αρ. 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων έχει συνάψει με την εναγομένη το υπ' αρ. ασφαλιστήριο συμβόλαιο, με ασφαλισμένο τον ίδιο και έναρξη ασφάλισης την

Η σύμβαση συνίστατο αρχικά σε ασφαλιστήριο ζωής και υγείας και αποτελούνταν από βασική ασφάλεια ζωής, ασφάλιση λόγω ολικής ανικανότητας με απαλλαγή πληρωμής ασφαλιστρών (παράρτημα 2), ασφάλεια σοβαρών ασθενειών (παράρτημα 3^Α), ασφάλεια θανάτου και διαρκούς ανικανότητας από ατύχημα (παράρτημα 5), ασφάλεια εισοδήματος (παράρτημα 6), πρόβλεψη παροχής επιδόματος νοσοκομειακής περίθαλψης (παράρτημα 8) και ασφάλεια ευρείας νοσοκομειακής περίθαλψης «κάρτα νοσηλείας» (παράρτημα 10^Α). Συμφωνήθηκε η καταβολή των ασφαλιστρών να γίνεται κάθε

κάθε έτους, τα οποία κατέβαλε ανελλιπώς ο ενάγων. Είχε συμφωνηθεί εξαμηνιαίο ασφάλιστρο το οποίο είχε οριστεί σε . Με την υπ' αρ.

αίτησή του προς την εναγομένη ζητησε την τροποποίηση του ανωτέρω συμβολαίου, ώστε να διατηρηθεί η βασική ασφάλιση ζωής ως είχε και με ισόβια διάρκεια και ως συμπληρωματικές καλύψεις μόνο α) ασφάλιση απαλλαγής πληρωμής ασφαλιστρών, ως παράρτημα 2 και λήξη την

, β) ασφάλιση ευρείας νοσοκομειακής περίθαλψης, ως παράρτημα , που αντικαταστάθηκε από το πρόγραμμα ασφάλισης που παρείχε τότε η εναγομένη με θέση νοσηλείας Β, ισόβιας διάρκειας και έναρξη ασφάλισης την

και γ) κάλυψη «άμεσης ιατρικής βοήθειας». Ωστόσο, η εναγομένη προέβαινε κατ'έτος σε υπέρμετρες αυξήσεις των ασφαλιστρών χωρίς αντίστοιχη ενημέρωση του ενάγοντος. Ενδεικτικά, σύμφωνα με τον προσκομιζόμενο πίνακα 2 στην αγωγή, το ασφάλιστρο αυξήθηκε από ευρώ στις

1) σε ευρώ στις . Η εναγομένη προέβαινε κάθε έτος σε αυξήσεις από 5,80% έως 12,54 %, οι οποίες δεν συμβαδίζουν και δεν δικαιολογούνται από την εξέλιξη στις υπηρεσίες υγείας, η οποία αποτιμάται από τις μεταβολές του Υποδείκτη Υγείας του Δείκτη Τιμών Καταναλωτή, δηλαδή του σχετικού στατιστικού δείκτη για τις υπηρεσίες υγείας, δεδομένου άλλωστε ότι στον επίδικο όρο γίνεται αναφορά στο ύψος των νοσηλείων και στα στατιστικά στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ. Συγκεκριμένα, ο υποδείκτης αυτός ανήλθε σε +3,02% για το 2009, σε +1,49% για το 2010, σε -0,56% για το 2011, σε -1,74% για το 2012, σε -2,81% για το 2013, σε +1,45% για το 2014, -0,74% για το 2015, +1,70% για το 2016, -2,17% για το 2017, +0,47% για το 2018 και σε +1,35% για το 2019, δηλαδή οι αυξήσεις στα

ασφάλιστρα υπερβαίνουν κατά πολύ τις αντίστοιχες ετήσιες μεταβολές του υποδείκτη υγείας. Ο υποδείκτης αυτός (βλ. μεταξύ άλλων ΕφΑθ 1408/2012) χρησιμοποιείται από επίσημους φορείς στην Ελλάδα, όπως η ΕΛΣΤΑΤ, αλλά και από άλλους φορείς, όπως ο ΙΟΒΕ, κάτι που σημαίνει πως είναι πλήρως αξιόπιστος και υποδεικνύει με μεγάλη ακρίβεια την ετήσια μεταβολή του κόστους υπηρεσιών υγείας του γενικού δείκτη καταναλωτή και χρησιμοποιείται ακριβώς για να καταδειχτεί η πραγματική επιβάρυνση (ή ελάφρυνση) των καταναλωτών από έτος σε έτος σχετικά με τις υπηρεσίες υγείας και σε σχέση με τη συνολικότερη ακρίβεια των υπολοίπων αγαθών. Όμως, παρότι στις προτάσεις της η εναγομένη εμφανίζεται να αποδέχεται ότι είναι σωστό το ασφάλιστρο που προτείνει ο ενάγων με βάση το ποσοστό μεταβολής του υποδείκτη υγείας, εντούτοις ισχυρίζεται πως η αναπροσαρμογή των ασφαλιστρών οφείλεται μόνο στην ηλικία του ενάγοντος πλην όμως αύξανε κάθε χρόνο τα ασφάλιστρα με τελείως διαφορετικό ποσοστό. Ο υποδείκτης υγείας είναι αυτός, τον οποίο όφειλε να χρησιμοποιήσει η εναγομένη, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω υπ' αρ. II μείζονα πρόταση. Με βάση τον υποδείκτη αυτόν, λοιπόν, το ετήσιο ασφάλιστρο για απαλλαγή πληρωμής λόγω ανικανότητας και την κάλυψη εξόδων νοσηλείας, έπρεπε να προσδιοριστεί σε πολύ πιο «λογικά» πλαίσια και συγκεκριμένα για τα διαστήματα:

ευρώ με ποσοστό αναπροσαρμογής , αντί του ορθού ευρώ σε ποσοστό αναπροσαρμογής
ευρώ με ποσοστό αναπροσαρμογής αντί του ορθού ευρώ με ποσοστό αναπροσαρμογής
ευρώ με ποσοστό , αντί του ορθού ευρώ με ποσοστό ,
ευρώ με ποσοστό , αντί του ορθού ευρώ με ποσοστό
με ποσοστό ευρώ με ποσοστό αντί του ορθού ευρώ με ποσοστό
ορθού ευρώ με ποσοστό ευρώ με ποσοστό
ποσοστό , αντί του ορθού ευρώ, ευρώ με ποσοστό
ποσοστό , αντί του ορθού ευρώ με ποσοστό
ευρώ με ποσοστό , αντί του ορθού ευρώ με ποσοστό
ευρώ με ποσοστό , αντί ευρώ με ποσοστό
και έως ευρώ με ποσοστό αντί ευρώ και ποσοστό . Δηλαδή ο ενάγων κατέβαλε ποσό) ευρώ ενώ έπρεπε να καταβάλει ευρώ, ήτοι ζημιώθηκε κατά ευρώ. Για την ίδια περίοδο κατέβαλε για τα ασφάλιστρα (απαλλαγή πληρωμής ασφαλιστρών) το συνολικό ποσό

των ευρώ, αντί του ορθού ευρώ, δηλαδή ζημιώθηκε κατά ευρώ, ενώ επίσης κατέβαλε λόγω της υπέρμετρης αύξησης των ασφαλίσεων σε φόρους το ποσό των ευρώ αντί του ορθού ευρώ, δηλαδή ζημιώθηκε κατά ευρώ. Σε κάθε περίπτωση, σύμφωνα και με την ανωτέρω μείζονα σκέψη, η εναγομένη όφειλε να ενεργεί με διαφάνεια απέναντι στον ενάγοντα- πελάτη της, κάτι που επ' ουδενί έπραξε. Συγκεκριμένα, στη σύμβαση αναφέρει πολύ γενικόλογα τα κριτήρια με τα οποία προκύπτει η ασφάλιση, καθώς και η ετήσια μεταβολή, χωρίς να προσδιορίζει επ' ακριβώς ποια κριτήρια χρησιμοποιήθηκαν και πώς προκύπτει το ετήσιο ποσοστό αύξησης. Η εναγομένη, απλώς αναφέροντας ότι ο ενάγων μεγαλώνει ηλικιακά, αύξανε κάθε χρόνο τα ασφάλιστρα με τελείως διαφορετικό ποσοστό κάθε φορά αυθαίρετα χωρίς να προκύπτει από κάπου το συγκεκριμένο ποσοστό, ενώ η αύξηση των ασφαλίσεων μέσα σε δέκα χρόνια έφτασε περίπου το 130%. Η αύξηση αυτή (υπερδιπλασιασμός) σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα είναι υπέρμετρη, παραβιάζει κατάφωρα την αρχή αναλογικότητας του αρ. 25 του Συντάγματος και το αρ. 281 ΑΚ, καθώς σε καμία περίπτωση ποτέ δεν ενημερώθηκε ο ενάγων ότι μπορεί το ποσό που καταβάλλει ετησίως να υπερδιπλασιαστεί (ούτε υπήρχε περίπτωση να μπορεί να το προβλέψει), ούτε και του αναλύθηκε πώς προκύπτει το ετήσιο ποσοστό αύξησης, ενώ σε κάθε περίπτωση η εναγομένη ουδόλως απέδειξε ότι το ετήσιο κόστος ζωής από το υπερδιπλασιάστηκε ή οι μισθοί υπερδιπλασιάστηκαν. Όμως, επειδή η βάση της αγωγής, κατ' ορθή εκτίμηση είναι η ενδοσυμβατική ευθύνη και επικουρικός μόνο ο αδικαιολόγητος πλουτισμός (σύμφωνα και με την υπ' αρ. Ι μείζονα πρόταση), θα πρέπει να εφαρμοστεί η διάταξη του αρ. 10 του Ν. 2496/1997 περί πενταετούς παραγραφής, συνεπώς, θα πρέπει να γίνει δεκτή η ένσταση της εναγομένης που αφορά την παραγραφή για τα έτη . Επομένως, για τα έτη η εναγομένη οφείλει να καταβάλει στον ενάγοντα τα εξής ποσά, που εισέπραξε καθ' υπέρβαση, και δη:

. Συνεπώς, από όλα τα παραπάνω, η εναγομένη εισέπραξε επιπλέον ασφάλιστρα ευρώ, ενώ το ασφάλιστρο για την περίοδο ορίζεται στο ποσό των

8 ευρώ. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή, ν' αναγνωριστεί η ακυρότητα του όρου του προσαρτήματος του υπ' αρ.

συμβολαίου που προβλέπει την κάλυψη ευρείας νοσοκομειακής περίθαλψης
... να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα το

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣ.

72 3183

.....Φύλλο της υπ' αρ...../2022 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών-
Τακτική Διαδικασία-Τμήμα Ενοχικό

ποσό των ευρώ, νομιμοτόκως απο την επίδοση της αγωγής μέχρι την ολοσχερή εξόφληση και ν' αναγνωριστεί ότι το ασφάλιστρο για την περίοδο από ανέρχεται στο ποσό των ευρώ. Περαιτέρω, λόγω της συμπεριφοράς της εναγομένης και της σημαντικής καθυστέρησης που συνεπάγεται η έκδοση τελεσίδικης απόφασης ως προϋπόθεση εκτέλεσης (κατ' αρ. 908 παρ.1 εδ. α' ΚΠολΔ), καθώς και λόγω της κοινωνικοοικονομικής κατάστασης του ενάγοντος, το Δικαστήριο θεωρεί πως ο τελευταίος θα υποστεί σημαντική ζημία από την καθυστέρηση αυτή, επομένως πρέπει να κάνει δεκτό το αίτημα περί κήρυξης της απόφασης εν μέρει προσωρινά εκτελεστής ως προς το ανωτέρω καταψηφιστικό της αίτημα για το ποσό των ευρώ. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος, κατά παραδοχή του σχετικού νομίμως υποβληθέντος αιτήματός του, πρέπει να επιβληθούν κατά ένα μέρος εις βάρος της εναγομένης, κατά την έκταση της ήττας της (άρθρα 106, 176, 184, 189 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ σε συνδυασμό με τα άρθρα 63 παρ. 1 και 68 παρ. 1 του ν. 4194/2013 - Κώδικα Δικηγόρων).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ την ακυρότητα του όρου του προσαρτήματος του υπ' αρ. συμβολαίου που προβλέπει την κάλυψη ευρείας νοσοκομειακής περίθαλψης

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι το ασφάλιστρο για την περίοδο ανέρχεται στο ποσό των ευρώ).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα το συνολικό ποσό των Ε), νομιμοτόκως απο την επίδοση της αγωγής μέχρι την ολοσχερή του εξόφληση.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση, ως προς την αμέσως προηγούμενη διάταξη, εν μέρει προσωρινά εκτελεστή, για το ποσό των ευρώ.

**TELEPHONE
DISENTHAL**

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Periy

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

[illegible]